

A HÉT

Irja A. L.

Ami elmulasztott Deák, Horváth Boldizsár, Szilágyi Azt pótolja most Nagy Emil, a „nagy-nevű” utód. A budapesti Ügyvédi Kamara szétválasztása és külön csoportosítása „világnézeti” szerinti. A kegyelmes ur azt írja és azt mondja, hogy a massa tulnag, tehát az üdvös működés érdekében külön kell választani az együvé tartozókat. Vagyis, amint Széll Kálmán üzent a suszternek, aki öt ujszülöttjéhez keresztkománának invitálta: guba a gubával, suba a subával.

Mi megértjük Nagy Emil ökegyelmességét, noha mondanivalója virágyelven hangzott el. Magyarra fordítva: igazoltatás, előkelően, finoman, uri módon.

Hogy a követ ki lehet-e majd a kutból huzni, az a jövő titka. Egy dolog bizonyos. A Nagy Emil ur „ügyvédi kamarája” nyomban átalakulhat fotográfáló-ateliernek. Mert itt már mégis csak van jogosultsága a camera obskura-nak.

A csengő pénz is szép muzsika. A minálunk is ismert és rajongással élvezett Burmester Villy hegedűművészről olvasunk érdekes hírt. Oriási vagyon hegedült össze. De a háboru után, vagyona osztrák koronából és német márkából állván, egyszerűen koldusnak érezte magát. De energiája nem hagyta el. Kezébe vette Stradiváriusát, végigkoncertezte Európát, Amerikát. De most már a valutával is törődött. Szóval ismételtén sokszoros milliárdos.

Örömmel halljuk ezt a hírt és nem tekintjük öt „új gazdag”-nak. Senki szebben, senki megragadóbban nem játssza Goldmark nagy A-moll hegedűversenyét, mint Burmester. Jól teszi, ha ezentúl már a kompozitőr név kedvéért is csupán aranymárkáért muzsikálja el a nagyérdemű közönségnek.

Parancsol tüzet? Talán méltóztattak már arról hallani, hogy Ausztriának a monarchia fénykorában Czernin Ottó gróf külügyminiszter (fájdalom: közös) volt a legzenialisabb diplomatája. És erről az uról minden édfolat nélkül írja Reichschach, II. Vilmos császár volt udvari kancellárja emlékiratában, hogy már 1917-ben tudta, hogy a háborut elveszítjük és erre fogadást is tett. A fogadás: egy arany cigarettatartó.

Szerencsés ember a volt külügyminiszter ur. A fogadást valóban megnyerte. Amig a mi nagy és nemeselektű Tisza Istvánunk Budapesten tesztileg és lelkileg emesztette magát a kínzó bánattal, ugyanakkor az osztrák gróf és külügyminiszter ur Bécsben arany cigarettatartóban fogadott, hogy el vagyunk veszve.

Ha már olyan nagy dohányos tetszik lenni, akkor miért nem méltóztattott inkább egy olcsóbb békepipára fogadni? Hiszen annyit csak sejtethet, hogy ha el vagyunk veszve, akkor abba az arany cigarettatartóba egyhamar király-cigaretta nem kerül!

Inkrimindt ABC-könyv. Egy derék kolozsvári tanítóval, Vajna-Szabóval van most bajuk az ottani dirigáló urakkal. Betiltották nagy költséggel kinyomatott iskolai ABC-tankönyvét, mert a tankönyvben a következő vers jelent meg:

*Egyszer egy kecske,
Betévedt Pestre.*

Nemcsak Pestre, de Egerbe és másúvra is. Igazialanság ez ártatlan versért annak a szegény tanítónak kárt okozni. Ellenben Vajna-Szabó urnak is be kell látnia, hogy gyengéd célzása nem helytálló. A magyar szállóige a kecskét a minden irányban kitérőt megoldás problémájával kapcsolatban szokta emlegetni. Ez pedig így hangzik: *A kecske is jöttakott, a káposzta is megmaradt.*

Már pedig a fenttisztelt vonatkozásban az figyelte ugy áll, hogy a kecske ugyan jöttakott, de a káposzta nem maradt meg.

Sőt — amint azt az egré érsek deminenciája bizonyíthatná — még az eszcadj sem.

Ösétik rehabilitálása. Amerikában győzött az igazság. A darwinista Scoopes tanárt a bíróság száz dollár pénzbüntetésre ítélte. Amerikának immár másodízben volt baja a majmok miatt. Először amikor a nagy tenorista, Caruso csipdeszt meg Newyorkban egy fess asszonyt a majomketrec előtt. És most, amikor Scoopes ur tagadta, hogy „nem anyától lettél, rózsafán termettél.” Megható volt az, amikor a tárgyaláson Bryan, a hirneves ügyész, szinte példátlan hévvel kelt ki a vádlott ellen. Felsorolta az apostolokat, Mózes, Áront, Mohamedet, Konfucset, Buddhát, valamennyi felekezet ősi nagy papját, bibliamagyarázóját, egyházi tudósát, akik ellen Scoopes ur súlyosan vétett az ő majomleszármazási teóriájával.

Valamennyi nagy egyházi tudós közül csupán egyet hagyott ki. Bizonyára szándékosan. Pedig ez volt a legnagyobb vallásbölcse és kodifikátor. De hát ebbe a pörbe argumentum ad hominem-nek nem lett volna alkalmas. Mert — fájdalom — Majmonidesz volt a vezetőkeve.

Egy amerikai filmszínész Budapestre jön, hogy Rózsa Sándorról filmet készítsen.

Eddy Polo, a vakmerő cowboy-színész magyar származása.

Berlin, július 25. (Az Ujság tudósítójának távirata.) Eddy Polo, Amerika legvakmerőbb cowboy-a, annyi nagyszerű szenzációs film hőse, tudvalevőleg magyar származása. Ez a mozi-színész, aki cowboy-öltözetben vakmerő lovasbravurjaival borzongatja meg a néző idegeit, Nyitra-ról származik. Már négyéves korában artista volt, iskoláit Bécsben járta, azután szülei Amerikába költöztek. Apja Kaliforniában volt cirkusz-igazgató és Eddy éveken keresztül csak itt gyakorolta lovasmunkáit. Nemrégiben megíratta emlékiratait, amelyekből kiderül, hogy 12 év alatt harmincnegyszer járt szerencsétlenül és huszonegyszer szenvedett csonttörést. Legutóbbi balesete

volt a legsúlyosabb. Tizenöt méter magasból akart leugrani lovával, de a ló maga alá tette és Eddy Polo utolsó lépéseit is eltörte. Hat hónapig kellett az ágyát őriznie. Most már felgyógyult, de az orvosok még nyugalmat ajánlottak neki, mert Európába utazott kis szabadságra. Főképpen Budapestre vágyódik. Eddy Polo ugyanis ma is magyarnak érzi magát és jó vágya, hogy egy belyárfilmen szerepeljen. Különösen Rózsa Sándor története vonzza, amelyből véleménye szerint pompás filmet lehetne készíteni. A helyszínen akarja tanulmányozni, hogyan és miképpen lehetne ezt a filmet Magyarországon felvenni. Eddy Polo most Berlinben van, ahonnan a legközelebb Bécsbe és Budapestre indul.

Bucsujáróhely lett Szakácsi, ahol Szűz Máriát látták megjelenni

Autójáratokat rendeztek a kis faluba. — Legenda a látomásokról, a kiszáradt akácról, új forrásról és az üdén maradó mezei virágokról

A Dunántul déli vármegyéit hetek óta izgalomban tartja a szakácsi látomásokról elterjedt rengeteg sok legenda, mese és elbeszélés. Tudvalevő, hogy ebben a somogy megyei kis községben egy fiatal leány dicsőfényben Szűz Máriát vélte megjelenni látni. A leány látomásának híre percek alatt befutotta a községet és ugyanakkor a titokzatos fényességet mások is látták. A látomásnak híre ment egész Dunántulon, úgy, hogy hetek óta végtelen hosszú processziók indulnak a kis községbe. Vannak, akik autóval, kocsival vitetik magukat Szegszádról, Keszthelyről, Kanizsáról a szakácsi csodához.

Minden látogatóval nő a különös jelenségnek a híre és mindenfelé a Dunántulon a hívő és hitetlen emberek köreiben egyébről sem beszélnek, mint a szakácsi látomásokról. Érdekes, hogy most már mindenki látni vél valami misztikus jelenséget és a tömeghisztériának olyan tünetei mutatkoznak, amely csodálatba kell, hogy ejtsen mindenkit. Az egész történet úgy kezdődött, hogy egyik vasárnap két kis gyerek békát kergetett. Az üldözött kis állat a falu határán levő cementszőbe bujt bele, amely felett egy kis hid vezet el. A békát kergető kislány leszaladt a cementszőhöz, hogy bekukkantson és amint lehajolt, óriási kiáltott:

— Jaj itt a Szűz Mária!

A társaságában levő öt éves kislány is odabujt és a cementszővön keresztül szintén látta valami különös fényességben előtűnni Szűz Mária glóriás alakját. A két gyermek hazaszaladt, hogy szüleinek elmondja a látomást, de ezek nem akartak hinni a gyermekeknek és csak egy nagyobbacska leány ment el a hidhoz. Ő is látta Szűz Mária megjelenését. Percek alatt elterjedt a faluban a híre a látomásnak és népvándorlás kezdődött a

hidhoz. Órákon keresztül álltak ott az emberek és lesték, hogy Szűz Mária újból megjelenjék. A falu bírja, hogy véget vessen az ácsorgásnak, el-távolította a fahidat és a cementszővet. A cső helyén ekkor egy forrás bukkant elő és valami fényesség emelkedett állítólag fel a levegőbe, amely felszállott az egyik közelben levő akácfára. A falusi asszonyok közül többen ebben a fényességben Szűz Máriát látták volna. A legenda további része szerint az akáca másnapra kiszáradt, ellenben azok a mezei virágok amelyet a fára dobáltak Szűz Mária lábai elé, tovább is üdén virágoznak.

Az első jelenés óta tart a környék vándorlása a különös helyre és most már mindenki látni vél valamilyen jelentést, vannak, akik a fényességben a jászolban fekvő Jézust, mások pedig más bibliai képeket látnak. Az utóbbi napokban többször előfordult, hogy az akáca előtt gyülekező tömeg közül asszonyok elájultak. Ezeket 10—15 percig hagyják ott feküdni és azután az ujjonnan fakadt forrás vizével mossák fel. A magukhoz tért nők mind azt mesélik, hogy alélt-ságukban teljesen tisztán látták a Szűz Máriát. Amióta ennek széles körökben híre terjedt, valóságos bucsujáró hely Szakácsi. A népnek hiedelme ellen a falu plébánosa és tanítója küzdelmet kezdtek, mert profanizálást láttak abban a képzőletésben, amely most már mind szélesebb körökre terjed el. Tiltakozásuk azonban hiábavaló, hihetetlen fanatizmus tölti el az embereket és nem tántogatók képzőletéseiktől.

A legendás hely felé irányuló érdeklődést élelmes vállalkozók nlaposan ki is használják és a vidék különböző irányából másodnaponként autók vázlik az emberek Szakácsiba. Aki eddig ott járt, mind azt mondja, hogy tanuja volt a csodálatos jelenségnek.

Viz! Viz!

Tanulságos riport a pesti vízvezetékéről és arról, nem jön-e zavarba a káposztásmegyéri vízmű, ha ide is elérkezik a hőhullám. — Két-száz liter vizet fogyaszt a pesti ember naponta. — Még nem volt szükség a maximális teljesítményre. — Mikor szűnik meg a „sárgaság”?

Ha Buda vize bővül, vége az éjszakai csapelzárásnak.

Jön a hőhullám!... Ezt a vészjósló hírt röptette Kelet-Európa felé a táviró és ezzel a bejelentéssel egyidejűen mindenhová meg is érkezett a kánikula. Amerre diadalmasan előrenyomul, mindent előnt forrósággal: a házak, az utak, a járdák csak úgy sugározzák magukból a hőt, az emberek pedig tikkadtan verejtékezve, elcsigázottan menekülnek egy-egy kis üdítő oázis felé. Berlinben 33—35 foknyi a forróság, Bécsben ugyanennyi. És most Budapesten is. A hőhullám izzaszt, perzsel, hevít, — rosszulletet, ájulást idéz elő. Az emberek ijedten menekülnek: hiszen ennek a fele sem tréfa.

A víz, a víz! Ez az egyetlen, ami némi enyhét ad, hűsít, felüdit. Egy esőpp üde, tiszta víz a kiszáradt toroknak valóságos áldás. A testünket megmártani egy kád hideg vízben (mert hiszen nem mindenki fürödhetik a szabadban) kész jótémény. A víz frissít, a víz újból munkakedvet ad a nyári hőségben, a víz talpraállítja az olvadozókat. Csak a víz segít, mert hiszen a levegő is izzik a forróságtól, de a fő az, hogy elegendő legyen, mert nincsen nagyobb veszedelem, mint a kánikulában, különösen pedig a legújabb divatu „hőhullámok” megérkezése idején a vízhiány. Berlinben a vízvezeték éppen a legnagyobb forróság idején, amikor a hőmérő higánya eszeveszett gyorsasággal száguldott felfelé, felmondta a szolgálatot.

A pesti ember is ettől tart. Mi lesz azokkal, akiknek nem telt a tenger, vagy legalább is a

Balaton melletti üdülésre. Akik itt „süttetik” magukat a pesti köröngögetben? Vízvezetés, iker-csatornarepedés, miégybaj, nincsen-e készülődésben, vagy nem áll-e be mindjárt az első adandó alkalommal? Tudunk-e majd bőséges megyeri nedűben lubikolni? Mert bizony sőtét rémek viháncolnak a pesti ember szeme előtt. Hiszen ha visszaemlékezünk az 1923, nyári déji keservekre, amikor az ikercsatorna sulyos torokbajt kapott s a víz csak mutatába csöppent ki olykor-olykor a vezetékéből, — akkor könnyen adódik ez az eszmetársulás. Amennyire áhította Budapest népe a tél idején a meleget, annyira irtózik a hőhullámoktól. Mindenki egy-egy bibliai alakká szeretne átváltozni, hogy a pesti közséklékből enyhét adó vizet fakaszthasson.

Ennek tudatában ellátogatunk a káposztásmegyéri vízműtelepre. A pesti ember itálának forrásához, oda, ahol a sokat kigunyolt „falmel-léki” terem.

A VÍZMŰTELEPEN.

Hát mindenekelőtt: itt nyoma sincs annak az izgalomnak, amit mi érzünk: Mi lesz, ha... Az óriási géptermekben, a hatalmas gépóriások dohogva, prűskölve dolgoznak, szivattyuznak a megyeri kútból és közvetítik a vizet Budapest felé, de méltóságjeljes nyugalmukat mi sem zavarja. Ők (hiszen élő személyek) dolgoznak, ők megteszik a magukét. Fénylő fekete ábrázatukon meg is látszik az önért: „Bennünket nem kell tisztességre kitanítani. Amíg nekünk két erős ka-

runk van, addig itt nem is lesz baj, nem kell félniük az embereknek!”

Az egész vízműépület, ott a 87-es villamos mentén, a váci országúton ilyen méltóságjeljes, masszív, erőteljes, sárgára festett épület. Semmi felírás nem hivalkodik a homlokán, mintha ezzel csak azt akarná jelezni, hogy ugys tudja mindenki, mi vagyok. „A jó viznek nem kell cégér.” Kívülről fekete vaskerítés védi, az udvart pedig frissen zöldelő árnyas fák és bokrok teszik park-szerűvé. Ami a legérdekesebb: a parkban szökőkút is van, de nem működik. A vízműigazgatóság sajnálja a reá a vizet. A szép kert hangulatát vidám madárral teszi poétikusá, mintha csak egy ódon kastély csendes, senkitől sem zavart parkjában járnánk. A külső nagy csend szinte láb-ujjhegyre készlet, de odabent a szivattyúk és csövek ereiben vadul áramlik az élet!

A JÁNOS, A JÓZSEF, A KÁBOLY, AZ IMRE ÉS A DEZSŐ.

Itt meg éppen ez parancsol áhítatot. A gépek dolgozó szobájában, ahol oly tökéletes a rend és a tisztaság, a gépész is lábujjhegyen járkel. Folyton hallgatózik, figyel.

— Itt nem szabad zajt ütni — hallom —. Figyelni kell a gépek ütemes járását (mint anyának a gyermeke lélegzését), mert különben nem vennők észre, hogy egyik, másik köhécse, tüdeje szuszog.

Nem tudom, e gépek laikus előtt titokzatos járása, vagy pedig a férfias, kolosszális alakjuk az, ami álmétkodásra készlet? Valóban megáll a hasonlat: szép szál, egészséges férfiak ezek, még pedig közéleti férfiak, mert hiszen róluk keresztelték el e gépeket. Az egyik teremben öt gépóriás sorakozik fel: János, József, Károly, Imre, Dezső. Budapest régi polgármestereinek állítottak emléket a nevekkel. S a gépek büszké is a megtiszteltetésre. Harminc-harmincezer liter vizet képesek kiszivattyuzni és továbbítani. A János egyedül tizenegy megyeri kut vizét szívja ki és közvetíti a szomszomszagos pestieknek. Három gép sudár tartással, feszes vigyázzban áll az elnyúlt sphinx-szerű másik két gép között. Ezek közvetlenül a kútból szivattyuzzák a vizet, a többi pedig a szivómedencéből, ahol a kuttak nektárja egybegyül.

A szomszéd teremben még négy gép büszkélkedik. Erősebbek öt társuknál. Ha azok egyszerű díjbirkózók, emezek Góliátok. Egyenként tízezer köbméterrel több, tehát 40—40.000 köbméter viz a teljesítőképességük.

Ez a kilenc szivattyú, illetve a káposztásmegyéri telep tölti meg nap-nap után vízzel a gellérthegyi és a kőbányai medencét, ahonnan viszont szerteáramlanak a vezetékkel egész Pesten, Kőbányának magasán fekvő részén (a rákoskeresztúri temetőig) és Buda kisebbik felén, Buda másik részét a hegyvidékkel együtt a buda-ujlaki telep látja el a különböző pontokon felállított szivattyúk és rezervotrok segítségével. Mindegyik gépen kis üvegcsőben víz hullámszik. Ez a csövecske a szivattyúk ütőere. Itt vibrál, szökken a víz, hol lejjebb száll, majd hirtelen magasra ugrik, jelezvén a medencében levő víz-szint magasságát.

UTÓKURÁN AZ IKERCATORNA.

A vízszolgáltatás technikája röviden ez: A Duna mentén végighuzódó 73 kut mindegyikének mélyén van egy-egy szivócső. Ezek a vékonyabb csövek hozzák felszínre a föld kincsét. A kutak terméke vastagabb csőben gyül össze, amelyből a szivattyúk továbbadják az iker-csatornába. E csatornákon át ömlik a víz a szivómedencékbe, innen pedig a gépek segítségével két 120 cm. átmérőjű főcsőbe, illetve a csőhálózatba. Ezen keresztül megindul titokzatos útján a víz, végig a Váci-úton, az uttestek alatt, fel az emeletekre és le a pincékbe...

Szinte „kézről-kézre” adódik gyors egymásutánban az üdítő folyadék. Látszólag egyszerű, zavartalan eljárás, mégis ha e láncornak csak egyik szeme is megpattan, már felborul a rend és rendszer, jönnek a zúzavarok... Hiszen csak vissza kell gondolni az ikercsatorna mizériájára, amelynek létezéséről addig keveset tudtak a pestiek s azután egyszeriben hónapokig tartó beszéd-témává vált. A beteg „iker” kigyógyult bajából, de azért még utókurára szorul. Eppen most dolgoznak rajta. Elkopott a felsőruhája, hát jól alábélelik. Négy centiméter vastagságu cementbélést helyeznek a másfél méter átmérőjű csatorna meggengült fala alá. Ugynevezett „betonágyuval” folyik a gyógyítás. Az „ágyu” a kész cementhabarcsot adagoként befecskendezi a csatorna bőre alá és ezt az injekciót addig folytatják, amíg az egész bélés ki nem alakul és meg nem szilárdul. A különleges művelet lassan halad és előreláthatóan csak karácsony táján készül el.

Az ikercsatornák két szivómedencébe vezetnek. Ez a vízművek torka, amely tovább adja az üdítő italt a főváros vízsovár népének. Kis kő-épület borul a medencék fölé, amelyből hideg, nyirkos levegő árad ki. Csigalépcső vezet le a medencébe, ahová lassu gyűrűzéssel ömlik a víz. Az apró hullámzó karikák bizonyítják, hogy a víz folyton fluktál: a medence tartalma megújul,

majd kiürü, hogy újból megtelítődjék. Három-három és félméter magasságban áll a medencében a víz. A mércének legfeljebb csak a 3.50 métert jelző rovátkáját nyaldossa akkor is, ha a városban sűrűbben folyamodnak a vizcsaphoz az emberek. Négy méter lehetne a legmagasabb vízszint, de erre még nem került sor.

HARMINC ÚJ KUT.

Nem pediglen azért, mert az ezidő szerinti napi 170.000 köbméter termelésből 165.000 köbmétert fogyaszt el Budapest. A szivattyúk teljesítőképessége így nincsen teljesen kihasználva. 240.000 köbméter vizet tudnának közvetíteni, ha adnának ennyit a kutak. De a Dunasoron végighuzódó hetvenhárom köbucka alól nem jön ennyi víz. Régi panasz már, hogy kevés a meglevő kutak vize Budapest népének. Most harminc új kútát futat, amelyek az új ugynevezett „deritőkutak” együtt 30.000 köbméterrel növelik a vízszolgáltatást. Ez pedig igen tekintélyes mennyiség. (Mi a deritőkut? a Dunaparton épül. A nyers Dunavíz fogja kissé megtisztítani, hogy a gépek táplálására megfelelő legyen. Eddig erre az ipari célra is a tiszta ivóvizet használták fel, miáltal sok elpocsékolódott.)

Az új kutakból villanyerővel szivattyúzzák majd a vizet. Most épül a formás gépház. Őszre elkészül az új berendezés és akkor mindjárt kedvezőbb lesz a helyzet, főként a budai oldalon, ahol bizony ma gyakori a panasz a vízmizéria miatt.

A budai bajokon segít a Gellért-hegy alján ugyancsak most készülő áttemelőtelep. A gellért-hegyi medencében összegyűjtött káposztásmegyeri víz egy részét leadják ennek az új telepnek, amely a speciális berendezkedés révén továbbítja a krisztinavárosi medencébe. Eddig ide a nagy magasságdifferencia miatt nem adhatott vizet a megyeri telep. Az ujitás kétségtelenül nagyon sokat fog lendíteni a jobbpárt sivár vízviszonyain, mert kétségtelen, hogy Buda éppen különleges természeti elhelyezkedésénél fogva rosszabb helyzetben van a vízellátás terén Pestnél.

890 KILOMÉTER A CSŐHÁLÓZAT.

— Egészen különleges itt a helyzet — mondotta Paulovits vízműigazgató. Másutt mindenütt felülről, a hegyekből kapják a vizet, nálunk viszont a sík területről kell felszállítani a magasan fekvő helyekre. Ez persze rendkívül sok nehézséggel jár, mert van Budapestnek olyan pontja is, ahova 430 méter magasra kell feljuttatnunk a vizet. Éppen ezért kell három telep: a káposztásmegyeri, a budaujlaki és az országháztéri (ahol egykilométeres vizgyűjtőt vonul végig földalatti gépházzal). Ezért kellett a pesti oldalt két, a budai oldalt nyolc vízellátási zónára beosztani és végül ezért hálózza be a várost 890 kilométer összhosszban a csővezeték. Ha nem volna a magyar főváros ilyen hepehupás, nem volnának ilyen magaslati különbségek, akkor a megyeri telep egyedül fedezni tudná a teljes vízszükségletet.

A hőhullám közeledtét a vízmű egyelőre nem érzi. A 165.000 köbméternyi fogyasztás meglehetősen sok — természetesen jóval kevesebb, mint télen —, de nagy forróság idején ez a mennyiség egyre csak emelkedik. Mit képzelnék, mennyi vizet fogyaszt a pesti ember naponta? Kétszáz litert. Ebben azután benne van a napi üdítőfürdő és mosdás, a szomjuságcsillapító ital, valamint a mosás és a konyha céljaira elhasznált víz is.

ELŐKÉSZÜLETEK A HŐSÉG IDEJÉRE.

— Jöhet akármilyen hőség — mondotta az igazgató —, a balpartot nagyszerűen ellátjuk. Budát, sajnos, kevésbé, mert itt sok vizet elhasználnak kertlocsolásra és hasonlókra, amit tulajdonképpen tiltunk. Mihelyt a nagy forróság beálltával a mélyebben fekvő részek több vizet fogyasztanak, már kevesebb jut a magasabban levő területekre. Ilyenkor tehát mindenki köteles embertársai érdekében takarékoskodni. Két-három literrel több ivóvízfogyasztás nem számít, de a gyakori fürdőzésre elhasznált víz már megterhelést jelent. Az említett zavarok leginkább a Svábhegyen szoktak előfordulni. Jövőre ezek itt is megszűnnek. Ha az idén a magasabban fekvő helyeken a tulzott igénybevétel folytán mégis komolyabb bajok volnának, akkor természetesen minden lehetőséget követünk annak enyhítésére. A szokásos lajtos kocsiakkal juttatjuk majd el oda a vizet, ahova a csőhálózat nem közvetítené.

A víz „sárgasága”? Ezt a vastartalom okozza. Vastalanítási eljárásra gondoltunk, de kiderült, hogy bár folytonosan panaszkodnak a vastartalom miatt, oly kevés vas van a vízben, hogy ez az eljárás nem használna. Sajnos, nem lehet előrelátni, hogy ez mikor szűnik meg. Mindent elkövetünk ennek érdekében. A hiba az, hogy a háborús években nem volt annyi fölös víz, amivel a csöveket öblíteni lehetett volna. Évek óta rakódik le tehát a vasréteg. Ha az ősszel lesz annyi felesleges víz, hogy a fagy beállta előtt kiöblíthetjük a csőhálózatot, akkor végleg rendbe jövünk. A jövő hét egyik napján programmszerűen ismét rendezünk ilyen csőtisztítást, amikor újból kissé zavarossá válik a víz, de utána annál tisztább lesz.

— Az éjszakai vízkorlátozás pedig abban a pillanatban megszűnik, mihelyt Budát zavartalanul elláthatjuk.

Ezekután mi szerényen azt kívánnánk a hőhullámtól, hogy, bár ez a kérés ellenkezik a hagyományos magyar vendégszeretettel, kegyeskedjék mihamarább eltávozni. Mert bizony — mi tagadás — fázunk tőle.